Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

2 Mayıs 2014
Sayı: 191

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Birlik, mücadele ve dayanışma gününde

Dünya işçi sınıfına selam!

Dünya işçi sınıfının, birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, işçi hakları için özellikle de 8 saatlik işgünü için verilen mücadelenin yıl dönümüdür. Geçmişte Ecevit "bahar bayramı", bugün Erdoğan "işçi bayramı" diyerek içini boşaltıp bir kutlama gününe çevirmeye çalışsa da, tüm bilinçli işçiler, bu günü bayram olarak geçirmiyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

İşçi sınıfının tüm tarihi, dünyada olduğu gibi Türkiye'de de 1 Mayıs'ı ortaya çıkaran mücadeleler gibi büyük, küçük, uzun, kısa mücadelelerle doludur. Sömürü düzenin sahipleri ve taraftarları, ya bu tarihi unutturmaya ya da çarpıtmaya gayret eder. AKP hükümeti, birkaç yıl çarpıtmaya çalıştı, artık baskıyla unutturma yoluna girdi. Öyle bir baskı ki 12 Eylül generallerini, onların baskılarını sürdüren devlet yöneticilerine ve ANAP siyasetçilerini geride bıraktı. "Demokrasi" maskesini bir süredir çıkaran hükümet, işçi düşmanı yüzünü açıkça gösteriyor.

İşçi sınıfı, çetin mücadeleler sonucunda kazandığı hakları kullanmak ve korumak için de yine çetin mücadeleler vermek zorunda. Yoksa patronlar, işçi sınıfının haklarını görmezden geliyor, çiğniyor. Siyasilerde hemen, patronların yaptığını yasa, kural haline getiriyor. Bugün işçi sınıfının çalışma ve yaşam şartları, bunca bilimsel, teknik ve sosyal ilerlemeye rağmen, patronların yaşam ve servetlerine, işçileri mahrum bırakıp kendilerinin yararlandığı olanaklar karşısında, 1 Mayıs'ı yaratan mücadele günlerine yeniden ihtiyaç olduğunu gösteriyor.

Dünyanın her yerinde ve Türkiye'de de! İş cinayetlerinde, gelir adaletsizliğinde, ekonomik değil ama sosyal gelişmişlikte, dünya krizinin diğer sanayileşmiş ülkelerdeki kadar henüz vurmadığı halde krizdeki ülkelerden bile çok daha kötü. Diğer taraftan, pek çok açıdan Türkiye'den daha kötü koşulların hatta savaşın olduğu daha geri kalmış ülkelerde bile işçi sınıfı, en azından 1 Mayıs günü, talepleri için yürüyüş yapabildi.

Hükümetin izlediği baskıcı siyaset, bugün çıkarları gereği hükümete karşı olan büyük patronların bir kesiminin tepkisini alıyor. İşçilerinin öfkelenip, işlerinin aksamasını istemiyorlar. Bu iki yüzlüler, hükümet "işçi sağlığı ve iş güvenliği"ni kaldırıp "iş sağlığı ve güvenliği"ne dönüştürürken çok memnundu, "iş güvencesi"ni kaldırıp "esnek çalışma"yı getirdiklerinde de "toplusözleşme"yi yok edip "asgari ücret"i getirdiklerinde de. Her türlü işçi hakkının kısıtlanmasında hiç şikayet etmediler. Büyük sermaye, kitlelerin hükümete karşı öfkesini, hükümeti sıkıştırıp büyük devlet ihalelerinden kâr ve rant elde etmek amacıyla kullanmak istiyor.

Her 1 Mayıs öncesi işçi sınıfının sözde büyük önderleri pozuna yatan sendika bürokratları da, düzenin her zaman başvurduğu, şu veya bu yolla işçi sınıfını bölme siyasetinin, işçi sınıfı içindeki temsilcileri gibi çalışıyor. İstisnai birkaç yıl dışında, sendika bürokratları, sorunları ortak, çözüm yolu ortak olan işçileri bölmenin bahanesini buluyor ve ondan vazgeçmiyor. Meydan için bu kadar direnen bürokratları, işçilerin hiçbir mücadelesinde aynı kararlılıkta, aynı gayrette görmek mümkün değil!

Birlik, mücadele ve dayanışma, ne bürokratların ne de sadece çıkarları gereği bugün hükümete karşı olanların istediği gibi olur. İşçi sınıfının ihtiyaç duyduğu, işyerlerinden başlayan, sınıf temellerinde ve kendi patronundan, patronların sömürü düzenini hedef alan temellerde olur. Bunu geçmişte olduğu gibi bugünde gerçekleştirme gücü olan tek sınıf, özgür bir dünya kurma gücü olan işçi sınıfıdır! Bizim tüm ümidimiz ve çabamız bu yöndedir. (02.05.2014)

Emekçinin Gündemi

Esnek, yarım gün, taşeron çalıştırma patronları zenginleştiriyor!

Türkiye'de patronlar zenginliklerine zenginlik katarken, işçiler de taşeron, yarım gün ya da günlük, düşük ücretler karşılığında ve sigortasız çalıştırılarak sömürülüyor.

Son beş yıl içinde part-time denen yarım gün çalışan işçi sayısı 2 milyon'dan 3 milyona çıktı. Bu süre içinde yarım günlük işe alınanların sayısı %32 artarken, toplam işe girenlerin sayısı ise %20 arttı.

Demek ki patronlar, bu şekilde çalıştırmayı tercih ediyor. Çünkü bu işlerde, çalışan herkesin bildiği gibi yarım gün dense de aslında, tam gün çalışılıyor, yarım olan sadece ücret, hak ise hiç yok!

İşçiyi daha çok sömürmenin bir yolu da taşeronluk sistemi. 3 milyonu aşkın taşeron işçisi, örgütsüz, sigortasız, çoğunluğu da asgari ücretle, yasaların çok üstünde günlük çalışma süresiyle sömürülüyor. Bu işçilerin 500 bini kamuda; hastanelerden madenlere, karayollarından inşaatlara kadar her işkolunda, durum hiç değiştirmiyor. Aynen patronlar gibi devlet de hiçbir işçi hakkına uymuyor.

İşçi başına 300 bin liraya kadar cezası olmasına rağmen yine işçiler kaçak çalıştırılıyor. Çünkü denetim yok!

Bu türden çalışma biçimleri, görece daha düzenli çalışmanın olduğu işyerlerine göre patronlarına daha yüksek oranda kâr sağlıyor. Ancak çok daha geri üretim koşulları olduğu için işçinin çalışması çok daha zor olmasına rağmen daha verimsiz oluyor.

Yarım gün ya da taşeron çalıştırmanın, "parça başı" çalıştırmadan farkı yok. Herhangi bir işte çalıştırılan taşeron işçiler, iş bitince işten çıkartılıyor, üstelik çoğu zaman

başka bir işe yönlendirilmeden. Hem yarım gün hem de taşeron çalıştırma sisteminin mantığı çok açık: Kirala ve at!

Resmi rakamlara göre 9 milyondan fazla insanın aylık geliri 300 lira. Aylık 370 lira ile geçinen insan sayısı ise 12 milyona dayandı. Küçük taşra şehirleri dışında, örneğin aylık Akbil ücretinin 200 lira olduğu İstanbul'da, kira, giysi, elektrik, su masrafı olmasa dahi bir insanın bu parayla aylık ihtiyaçlarını karşılaması imkansız. Emekçiler, işlerinden, yaşam koşullarından memnun değil. Sürekli olarak, patronların bilerek yaydığı işten atılma, gelecek kaygısıyla çalışıyor.

İşinden çıkarılan bir işçi, çok büyük olasılıkla daha iyi koşullarda işe girme olanağı bulamıyor. Özellikle kadın işçilerin, çalışma koşulları, her işyerinde biraz daha kötüleşiyor.

Geçici, sigortasız, yarım günlük işlerde çalışanların yarıdan fazlası kadın. Çünkü kadınların evde yapmaları gereken işleri ve bakması gereken çocukları var. İş yerinde emek gücü sömürülen kadınlar, eve geldiklerinde, ev içi işler için de emek harcamak zorunda!

Şimdi hükümet, "küçük" bir değişiklikle memurlara da yarım gün ya da 3-5 günlük çalışmayı getirmek istiyor.

Patronların, muazzam düzeye ulaşan sömürüsü yasalarla destekleniyor. Zaten var olan yarım gün, günlük ve taşeron çalışma sistemi yasalarla güvenceye alınıyor. Ne de olsa yasaları değiştirmek kolay!

Sermaye biriktirenlerin, emekçilerin ürettiği ancak el koydukları zenginlikleri hepimizin insanca yaşayabilmesi için yeter! Tek çözüm patronların düzenini yıkmak, özel mülkiyeti ortadan kaldırmaktır. El ele vererek bunu gerçekleştirebiliriz.(01.05.2014)

Greif direnişi:
Patronun ayak oyunları ve sendika bürokratlarının ihaneti

Greif işçilerinin yaklaşık 2 ay süren fabrika işgali, 10 Nisan günü çevik kuvvet polislerinin fabrikaya gece baskını yapmasıyla sonlandı.

Dünyanın en büyük endüstriyel ambalaj, fiber varil ve çuval üreticisi olan Greif'in Türkiye'de bin 500 işçisi var. Bu işçilerden bin kadarı 44 ayrı taşeron firma üzerinden çalışıyor. Yaklaşık bir yıldır fabrikalarında örgütlenme çalışması başlatan öncü işçilerin emekleri ile Hadımköy ve Dudullu'daki işçilerin büyük çoğunluğu DİSK/Tekstil Sendikası'na üye oldu. Sendika, 2013'te bakanlıktan yetki aldı.

Sendikalılaşma mücadelesinde deneyim kazanan işçiler toplu sözleşmede, taşeron işçilerin kadroya alınması, yılda dört ikramiye ve yüzde 30 zam talep etti. Patronun bunu kabul etmeyeceğini, gerekirse fabrikayı kapatacağını söylemesi ve sendikanın hiçbir itirazının olmaması üzerine, işçiler Hadımköy'de fabrikayı işgal ederek, Dudullu'da ise iş bırakarak eyleme geçti. 60 günlük süreçte Greif işçileri, sadece patronlarıyla değil aynı anda sendika bürokratlarıyla da mücadele etti.

Yeterli çoğunluğun sağlanmasına, işçilerin kadrolu çalışma taleplerinin karşılık bulmamasına rağmen sendika, grev kararı almadı.

Sendika bürokratlarının ihaneti, fabrika ve sendika binası önünde nöbet tutan işçileri, polise ihbar edecek seviyeye kadar ulaştı.

Sendika ve patron işbirliğiyle işçilere birçok ayak oyunları yapıldı. Dudullu'da ücretlerde iyileştirilme yapılacağı ve aşama aşama taşeronun kaldırılacağı dedikodusu çıkarılarak, oylama yapıldı. Sonra da oylama sonuçları bahane edilerek, sendikanın grev kararı alamayacağı söylendi ve işbaşı yapıldı. Ücretlerdeki iyileştirme ve taşeronun kaldırılması da Hadımköy'deki direnişin biteceği güne ertelendi.

Hadımköy'de ise, işgale katılmayan bölümlerdeki işçiler gecenin bir yarısı mesajla, sabah direnişteki işçilerle anlaşma yapılıp işbaşı yapılacağı söylenerek fabrikaya çağrıldı. Sabah işçiler fabrika önüne geldiğinde, taşeron patronları ve çevik kuvvetle karşılaştılar.

İşçilere "arkadaşlarınızla görüştük ama anlaşmaya varmıyorlar. Eğer bugün anlaşamazsak polis müdahale edecek ve fabrikayı kapatacağız, sizler de işsiz kalacaksınız" denildi. Bu sırada durumu fark eden direnişteki işçiler, sendikayı onlarca kez telefonla arayarak bir yetkilinin polisle görüşmesini istedi fakat hiçbir yanıt alamadı. Daha sonra DİSK eski Başkanı Süleyman Çelebi'nin fabrikaya gelmesi ve patronlarla görüşmesi üzerine gerginlik sona erdi.

Kendisi de sahip olduğu işyerleriyle hâlihazırda bir patron olan DİSK/Tekstil Sendikası Başkanı Rıdvan Budak, direniş süresince koltuk derdine düşmüş olmalı ki, işçilere hakaret seviyesine varacak sözler söyledi. İşçilerin bu sözlere DİSK merkezi önünde tepki göstermesi üzerine DİSK Genel Başkanı Kani Beko "gereği yapılır, biz burada konu mankeni miyiz" gibi büyük laflar etti, ancak polis fabrikaya girdikten sonra ağzı mühürlendi. Şimdi ise çok mücadeleci oldukları için 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararı aldıklarından bahsedip duruyor.

Enflasyonun karşısında eriyen ücretlerini korumak ve işçilerin birliğini bozup köle gibi çalıştırmaktan başka işe yaramayan taşeron sistemini kaldırmak isteyen Greif işçileri, verdikleri mücadeleyi henüz kaybetmedi ancak büyük bir darbe aldı. Fabrikaya yapılan baskının ardından şirket, fabrikayı kapatma kararı aldığı dedikodusunu yayarak direnişçi işçileri işten çıkardı. Fakat bir hafta sonra, yeni işçilerle birkaç bölümde işbaşı başladı.

Greif işçilerinin sorunları bizim sorunlarımızla ortak. Patronlar, sendika bürokratlarının ya gözlerini boyuyor ki onlar da gözlerinin boyanmasına çok hazır ya da satın alıyor. Greif işçilerinin direnişi de gösterdi ki; biz işçilerin sorunlarını ancak kendimiz çözebiliriz. Patrona karşı mücadelede sendikalar bizim çıkarlarımızı savunma alanlarımız ve bu alanları denetleyerek Rıdvan Budak gibi yaltakçıların ellerine bırakmamalıyız. Greif işçilerinin verdikleri onurlu mücadeleyi selamlıyoruz! (28.04.2014)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Temsilcilik seçimini eski şube yöneticileri kazandı

Toplusözleşme sonrasında, işyerinde temsilcilik seçimi yapıldı. Seçimde üç liste yarıştı. Birinci liste, üç dönemdir seçilen mevcut temsilcinin listesiydi.

Eski şube yönetimi işverence destekleniyordu. Bu nedenle işçiler arasında ciddi güvensizlik oluşmuştu. Bunun sonucunda temsilciler ile şube yönetimi arasında tartışma çıktı. Şube başkanı görevden uzaklaştırıldı, şube sekreteri başkanlığa aday oldu. Bir çok oyundan sonra, kongrede şube başkanı olamadı. Bu kez, sözde işverenden bağımsız, işyeri temsilciliğine aday oldu. Ancak bu iddiasının işçilerin gözünde fazla itibarının olmadığı, eski şube yöneticileri ile işveren temsilcileriyle ittifakla, ikinci listeyi oluşturdukları anlaşılıyordu.

Üçüncü liste ise yeni şube yönetiminin desteklediği işçiler gurubunundu. Bu listenin, toplusözleşme kazanımları nedeniyle işçi arasında ciddi desteği vardı.

Birinci ve ikinci listeyi, işveren çevresinin desteği nedeniyle ayırt etmeden düşünürsek; işyerinde işverenin sürekli elinin altında, üretimde olmayan, sadece aybaşında ücretini almaya bankaya giden belirli sayıda, sözde işçi var.

Bu işçi gurubuna, her dönem olduğu gibi sürekli işçinin haklarını kısmaya çalışanları destekleyecek oy kullandırılıyor. Sonuçta hiç hak etmeyenler, sözde işçi temsilcisi diye seçiliyor. Bu son seçimde de aynısı tekrarlandı.

Birinci liste 71, ikinci liste 378, üçüncü liste 370 oy aldı.

Seçim sonrasında üçüncü listenin baş temsilci adayı yaptığı konuşmada “kazanan listedeki arkadaşlar, bundan önceki temsilcilik ve şube yönetiminde bulundular. Eğer eskisi gibi yaparlar yani işveren buyruğunda hareket ederlerse karşılarında bizi bulacaklarını sakın unutmasınlar” dedi.

Yeni seçilen ikinci liste baş temsilci adayı ise “biz kesinlikle işçilerin çıkarlarını gözeteceğiz, kaybeden arkadaşlarla birlikte hareket edeceğiz. Toplusözleşmede olduğu gibi kazanan işçiler olacak. Buradan söylüyorum, birlikte hareket edersek, başaracağız” dedi.

Şimdi işçilere düşen görev, her iki listenin baş temsilcilerinin söylediklerini takip edip çıkarlarını koruyacak kararlar aldırmaktır. Aynı zamanda, seçimin dar gurupçu kavga ve gereksiz tartışma yapılmadan sonuçlanması da iyi oldu.

Sonuç itibarıyla, seçim sürecinde bir çok işçinin birbiriyle tanışma fırsatı oldu. En azından korkusuz tartışma ortamı oluştu. İşçiler için esas kazanım budur. Seçimin sonucu da bunu gösteriyor. (26.04.2014)

Gıda

Yeni temsilcimiz hayırlı olsun!

Tuzla fabrikasına taşınmayla ve sendikasız işçilerin de sendikaya üye yapılmasıyla işçi çoğunluğu oraya geçti. Artık ana fabrika orası. İş böyle olunca artan üye sayısıyla beraber 4 olan temsilci sayısı da 6’ya çıkarıldı.

Tek Gıda İş’de temsilciler, atanmayla belirleniyor. Fakat şimdiye kadar az veya çok bir nabız yoklaması yapılır ve işçilerin fikirleri sorulurken bu kez sadece işçilerin değil var olan temsilcilerin bile fikri sorulmadı. Tabii biz bunu sonradan öğreniyoruz. O da temsilcilerin tepkisi sonucunda.

Atanan işçilerin kimlere yakın işçiler olacağı konusunda bir yorum yapmayı gereksiz buluyoruz. Sendikanın nasıl bir sendika olduğu konusunda da bir şey söylemek gereksiz.

Bunları bize anlatan kişi hala fabrikada çalışan ve şubede başkan olma hayalleri suya düşen fakat görevine devam eden bir işçi. Nispeten diğer temsilcilerden daha iyi insani vasıfları olduğu ve kişisel ilişkilerde güven verdiğimiz için bizimle az da olsa konuşmaktan çekinmiyor.

Aktardığına göre temsilci ataması yapıldıktan sonra şubeyi aramış. Şubeden isimlerin genel merkezden geldiği kendilerinin sadece onayladığını söylemişler. Genel merkezi aramış oradan da diğer temsilciler ve bazı işçilerden talep olduğunu söylemişler. Diğer temsilciler ise kimse bize bir şey sormadı demiş.

Şimdi hem işçiler hem de temsilciler kara kara düşünüyoruz acaba kim bu isimleri verdi diye.

İşin komik tarafı bir yana, sendika Çaykur’u kaybedince 10 bin kişilik üyeden ve aidattan oldu. Bu yıl sonuna kadar kendilerine 5 bin kişiyi üye yapma hedefi koymuşlar. Tabii bunu yapmanın en kolay yolunun yukarıda detayı verilmiş ama ismi

konulmamış; patronlarla anlaşma yolu olarak belirlenmiş. (Bir işçi)

İşçiler birlik olsa

İşçiler, mücadeleye aralıksız devam ediyor. Birlik olduklarında kazanıyor, birlik olmadıklarında yenilgiye uğruyorlar. Bunun nedeni yönetimlerin işçi düşmanı olmasıdır.

Patronlar, 1980 öncesi hakların alındığı bugünlerde çok rahatlar, iyi kazanıyor, işçiyi iyi sömürüyorlar. Bunu baskıyla, işsizlik tehdidiyle, düşük ücretle, kötü çalışma koşullarıyla sağladılar.

Bizim patron, bir kadın işçi hakkını aradı diye tazminatsız işine son verdi. Kadın işçi sessiz kalmadı, yasal yollara başvurarak hakkını almaya çalıştı. Açılan dava nedeniyle müdürler, adliyeyi boyladı. Gerisini öğrenemedik.

Dava açmak kişisel bir mücadele. Birlik olup hak istesek, hakkımızı, alacağımızı, daha kolay alırız. Bir çok arkadaş, davayı işçi kazanırsa olumlu yönleri bize de yansır diye seviniyor. Ama bu düşünceleri yanlış. Hem birileri bizi kurtaracak diye beklemek yanlış hem de patron zaten yasadaki hakkı vermiyor, aynı mücadeleyi vermeden bize o hakkı vereceğinin ne garantisi var.

Patronlar, yasaları, işçi haklarını takmıyor ki, dava açamayan bir işçinin tazminatını ödemese, tüm mahkeme masraflarını çıkarır.

Dava hepimizin davası, işçi sınıfının davası. Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz! (Bir işçi)

İletişim

İşçinin seçimi

İhale bitiyor, zam aldık, alamadık derken Mart ayında bütün gündemi kaçırdık. Seçimler pekte umurumuzda olmadı. Ekmeğimizin derdine düşmüştük. Bundan daha önemli şey yoktu bizim için.

Bu süreci seçimlerle birlikte atlattık. Nihayet ülke gündemini yakaladık bizde. Arkadaşların çoğu firmanında etkisi ile iktidar yanlısı. Devlet kurumlarında nasıl ki bir tanıdık olmadan işe giremiyorsanız taşeronda da aynı sistem işliyor. Ben de aynı yol ile başlamıştım çalışmaya. Seçimden önce yaşanan iktidar-cemaat kavgası bizi de germişti.

İşyerinde, özellikle yöneticiler, belediye seçimi olmasına ve belediye işi yapmamamıza rağmen “AKP hükümetinin kazanamaması demek, firmanın yeni ihaleyi alamaması demektir” biçiminde bir düşünceyi yayıyor, işçiler arasında. Elbette bunda ihalelerin işe göre değil particiliğe göre verilmesinin de payı var.

Bu nedenle işçi çoğunluğu, birçok hak kaybı olabileceğine inanıyor. Yaratılan bu hava nedeniyle AKP’nin seçimi ve sandık gücünü kaybetmemesi firmayı da işçiyi de rahatlattı bu sebeple.

Seçimlerden hemen sonra işçilerle seçim sohbetleri yapmaya başladık. Bir an koyu AKP yanlısı,yirmi yıldan fazladır bu işi yapan bir arkadaşla birebir sohbet fırsatı yakaladım. Bu sohbet bana gösterdi ki hiçbir fark gözetmeden her işçi ekmeğinin derdinde. Soldan nefret etmelerinin tek sebebi kendilerine hiçbir şey vermediğini düşünmeleri. “Hangi parti hizmet verse ben oyumu ona veririm” diyor.

En dert yandığı konulardan trafik sorununa yatırım yapması, taraftarlarına maddi yardımlar yapması, hatta peyzaj çalışmalarıymış oyunu AKP’ye vermesinin sebebi. Bir de mevcut iktidarın devamını, işinin devam etmesi olarak görmesi. Bu icraatların içi boş ve yetersiz oluşunu anlatsam da yaşı itibarı ile sol-sağ koalisyonlar görmüş olması onu ‘kötünün iyisi’ dediği AKP’ye yakınlaştırıyor.

Proletarya devrimini ise mümkün görmüyor işçiler. Düzen bizleri her gün çıkar kovalamaya ittiğinden olsa gerek işçiler birbirine güven sorunu yaşıyor.

Mevcut sistemde seçimler işçi sınıfının kurtuluşu olamaz. Çözümü seçimlerde aramak zaman kaybından başka bir şey değil. Alternatif parti aramaya gerek yok tek çözüm biz işçileriz. (Bir işçi)

Köşk "macerası" patronlara daha iyi hizmet için!

Erdoğan ve hükümeti, 17 Aralık'ta başlayan süreci, genel seçimlerde aldığı galibiyetle atlatmış gibi görünüyor. Sandıktan çıkan sonucun kendini akladığını düşünen Erdoğan, şimdi gözünü başka hedeflere yöneltmiş durumda.

Erdoğan, patronların isteklerini rahatça ve çabucak yerine getirmek için önündeki her engeli kolayca aşmak ve her ne konuda olursa olsun söz sahibi olmak istiyor. Bunun için aylar öncesinden kamuoyunu bir hayli meşgul eden "başkanlık sistemi"ni tartışmaya açmıştı.

Kitlelerin ve özellikle de işçi sınıfının üzerinde iyice artan baskının yanı sıra bu konunun ortaya atılması aslında gayet manidardı. Artan baskılara tepkiler Haziran ayında Gezi olayları ile kendini gösterdiğinde, Erdoğan, kendi taleplerini bir süreliğine rafa kaldırıp bu süreçten olabildiğince az zararla çıkmaya çabaladı.

İşte Erdoğan'ın rafa kalkan talebi, şimdi tekrar gündeme gelmiş durumda. Güvenilir yol arkadaşı Gül'ü önce kendisinin seçilemediği dönemde başbakanlık koltuğuna getirmişti, başbakan olduktan sonra ise cumhurbaşkanlığını hediye etti. Gül de kendisine duyulan güveni boşa çıkarmadı, hükümetin çıkardığı neredeyse her kanunu sessizce mühürledi, arada bir "tedirgin" olur gibi oldu ama işlerini hep kolaylaştırdı.

Şimdi ise eğer bir koltuk değişikliği olacaksa, Erdoğan'ın Gül gibi olmayacağı, yetki konusunda çeşitli düzenlemeler yapılacağı üzerinden tartışmalar dönüyor. "Başkanlık sistemi" adı ile gelemeyen sistem, bu şekilde önümüze sunuluyor. Üstelik son günlerde Anayasa Mahkemesi'ni düşman ilan etmiş olan hükümet, parlamentoda nasıl bir mekanizma istediğine dair niyetini iyice açık etmiş oldu.

Anayasa mahkemesi başkanıyla, Gülencilik üzerinden girdiği tartışmayla, kendisine rakip olabilecek adayların da gözünü korkutmuş oldu. Üstelik, 10 yıldan fazladır iktidarda olmasına rağmen ilk kez, o da yarım ağızla Ermeni katliamını kınayan açıklamasıyla da, kısa bir süreliğine mahkeme başkanına kaptırdığı "demokratlık" unvanı da geri aldı.

Sürekli Erdoğan'ın cumhurbaşkanı adayı olup olmayacağı konuşuluyor ve televizyonlarda neredeyse bu konuda bahisler başlatılacak. Sadece bununla kalmıyor, kimisi Ankara'daki köşkün tarihi hakkında, kimisi köşkün mimarisi hakkında haber yapıyor.

Bunlar olup biterken yanı başımızda neler olup bittiğini ancak gazetelerin ufak köşelerinde görebiliyoruz: Sadece bir kaç gün ara ile önce henüz 19 yaşında bir işçi rezidans inşaatında öldü, daha sonra 3. Köprü inşaatında 3 işçi daha. Acele ile köprüyü bitirmeye çalışan patronlar gece yarıları beton dökülmesi emrini veriyorlar, işçiler de sessiz sedasız çöken şantiyelerde can veriyorlar.

Türkiye iş kazalarında dünya üçüncüsü, Avrupa birincisi oldu. Dev inşaatlar, işçilerin kanının üstünde yükseliyor.

Televizyonlar işsizliğin ufak bir inişli %9'a düştüğünü söylüyorlar ama bu düşüşte en büyük payın inşaat sektöründeki istihdamın oluşturduğunu da ekliyorlar. Yani İstanbul'un her yanını şantiye alanına çeviren bu sektör bir istihdam oluşturuyor, evet; hem de kelimenin tam anlamıyla "ölümüne" bir istihdam! Ama bunlar gazetelerde ufak haberler olarak kalmaya devam ediyor.

Anlaşılan o ki cumhurbaşkanlığı seçimi konusunda -hatta bizimle alay eder gibi köşk binası hakkında dahi- herkesin söyleyecek bir şeyi varken, kimsenin yoksulların yaşam koşulları konusunda söyleyecek bir şeyi yok. İşsizlikle, taşeron çalışmayla, zamanında verilmeyen ücretler ve azalan alım gücüyle, her gün gitgide artan kadın-çocuk tecavüzleri ve cinayetleriyle ilgili kimse konuşmuyor.

Kapitalizm, cebimizdeki son kuruşu almak için her gün kendine yeni çözümler üretiyor. Artık işçi olmanın bile zor olduğu bir dönemde gerçek olmayan tartışmalar yaratıyor, milyonlarca insanı bu konuşmalarla meşgul ediyor ve iş yerlerinde her gün emeğimize el koyuyor.

Bütün bu olan bitene dur demenin tek yolunun gözlerimizi gerçeğe çevirmekten, patronların değil, kendi çıkarımızı farkında olmaktan, onu almak için mücadele etmekten geçtiğini biliyoruz. (01.05.2014)

Ukrayna

Doğu'da gerginlik ve iktidarın dağılması

Ukrayna'nın doğusunda, gizli polis binası, yerel yönetim merkezi veya karakol işgali ilan edilen şehirlerin listesi gün geçtikçe uzuyor. Barikatlar, maskeli ve silahlı milisler, şehir merkezlerinde kurulan çadırlar, hareketi destekliyormuşa benzeyen orta sınıf, özel kuvvetlerle çatışmalar sürüyor...

Yanukoviç'e karşı gelenlerin Kiev, Maydan'da (Ukrayna'da başlayan isyanın merkezi) kamp kurduğu üç ay öncesine dönmüş gibi. Ancak bu isyan, Maydan isyanından sonra gelen iktidarın Ukrayna milliyetçiliğine ve Batılı güçlere itaatine karşı. Bir diğer önemli fark ise Avrupalı hükümetler ve medyaları tarafından sempatiyle karşılanmaması.

Kiev hükümeti, kendi iktidarıyla alay eden, ondan da öte doğudaki şehirlerin bağımsızlığı için referandum talep eden Rus yandaşlarını, bölücü hatta terörist olarak nitelendiriyor. Ancak hükümetin, Rus karşıtı aşırı sağcılardan toplanarak oluşturulan, Ulusal Muhafızları devreye geçirmesi bile taşkınlıkları kontrol altına almasına yeterli olmadı. Daha da beteri, ülkenin ihracatının üçte birinin ve üretilen zenginliğinin yarısının bağlı olduğu, ülkenin en çok sanayileşmiş bölgesini korumak için Ulusal Muhafızlara başvurması, "kendi" polisine, yani bildiğimiz polise güvenemeyeceğinin itirafı.

Geçici Ukrayna Cumhurbaşkanı, doğudaki bölgelerle ilgili referandum talebine artık karşı olmadığını açıkladı. Doğudaki Rus yandaşlarının ve arkalarında duran Moskova'nın taleplerine razı oluyormuş gibi davranarak, ayak oyunu yapıyor olabilir, ancak bu durum iktidarı da yıpratıyor. Her ihtimalde referandum, doğu bölgelerinde yaşayan halkın çoğunluğunun merkezi iktidara meydan okuduğunu, hatta bu iktidarı gayri meşru gördüğünü gösterecek. 25 mayısta, şubat sonunda kaçan Yanukoviç'in yerini kimin dolduracağını belirleyecek cumhurbaşkanı seçimi şimdiden kötü başlamışa benziyor. "Bölücüler"in Ukrayna'yı özerk bölgelere ayırıp federalleşme talebi, eğer kabul edilirse, bölgelere kapsamlı bir güç verirken merkezi devletin gücünü, onu temsil ettiklerini iddia edenleri zayıflatıyor.

Yanukoviç hükümetinin devrilinişinin ardından Putin, Ukrayna hükümeti üzerindeki etkisini kaybetti. Ama yine de, Batılı güçlerin boyun eğmesiyle, toplumun büyük çoğunluğu tarafından istenen Kırım'ın ilhak edilmesi, Putin'e bir teselli ödülü oldu. Buna, Maydan olaylarıyla birlikte Ukrayna devlet aygıtının istikrarsızlaştırılması da eklenince, Batı yanlısı kesim bile zayıflığına rağmen meydan okudu. Ukrayna iflasın eşiğinde, bölünebilir ve ülkenin en zengin üçte bir kısmını elinden kaçırabilir. Batı yanlısı kesimin zayıf olmasına rağmen, kendi arasında tartışmaya başlaması ve buna Maydan olayları da eklenince Ukrayna devlet aygıtının istikrarsızlaşmasına neden oldu. Bu durum Ukrayna'yı iflasın eşiğindeyken, ülkenin en zengin üçte birlik kısmını kaçırarak bölebilir. Bütün bu olanlardan sonra Kremlin, en azından bazı çıkarlarını korumak için emperyalist güçlerin himayesi altına giren Ukrayna'dan kâr sağlamayı umabilir.

Her koşulda, Amerika Birleşik Devletleri, Avrupa Birliği ve Rusya arasında, Obama, Hollande, Merkel, Cameron ve arkadaşları için Ukrayna'nın bütünlüğünü, Putin için ise Rusça konuşan azınlıkları savunma; mikrofon ve kameralardan gizli müzakere ediliyor. Ama bugün, Ukraynalı kitleler birbirine rakip milliyetçiler arasında sıkışıyor ve kendi çıkarlarına olmayan bir taraf seçmek zorunda bırakılıyor.

Aynı zamanda, Ukrayna hükümeti, emekçilerin yaşam seviyelerine karşı bir saldırı planı geliştiriyor. Enflasyonun tavan yaptığı, sosyal harcamaların kısıtlandığı, bir çok kamu hizmetinin kaldırıldığı, enerji fiyatının iki katına çıkarıldığı, vergilerin yükseltildiği, sözde kâr etmeyen şirketler kapatıldığı halde bir de özel sektör ve kamu emekçilerinin emekliliğini dondurmak istiyor.

Kamu ve özel sektör çalışanlarına, emeklilere, işsizlere ve yoksullara saldırmak; işte Ukrayna hükümetinin Batılı işbirlikçilerinin yol haritası bu. Rusya'da, herkesin bildiği gibi, yaşam standartları yüksek olduğu için, Rusya'ya bağlanmak isteyen, özellikle Rusça konuşan, toplumun bir bölümünü anlıyoruz. Ancak, halk tarafından pisliği ortaya çıkarılan Ukranya hükümeti, yapılan yönetim değişikliğiyle de zorbalarından kurtulmadığı gibi Rusya da, kendi zorbaları ve egemen sınıfı tarafından, Putin'in baskı rejimini dayatarak talan ediliyor.

Durum Ukrayna'da kötüleşmeye devam ederken, emekçilere karşı hazırlanan saldırılar, dil ve etnik köken ayırmaksızın, emekçi kitleleri harekete geçirecek mi? Umalım ki öyle olsun. Aksi halde kitleleri, dramatik biçimde kötüye giden ekonomik ve sosyal koşulların tam ortasında, farklı kesimlerin arasında kalma riski var. Çünkü, büyük güçlerin, Ukrayna'dan ve Ukrayna işçi sınıfından, ABD ve Batı Avrupalı kapitalistler ve bankacılar için büyük fedakarlıklar istemekten başka yapacağı bir şey yok. LO (15.04.2014)

Portekiz

Açlık yeniden geri geliyor

Bakan ve bankacılar, Portekiz'in fazla zorlanmadan mali pazarda birkaç farklı tahvil işlemi gerçekleşmesinden dolayı memnuniyetlerini ifade ettiler.

Ülkenin Troika (Avrupa Birliği, Avrupa Birliği Merkez Bankası ve IMF üçlüsü) tarafından iyi öğrenci diye adlandırılıp bu yıl yeniden ekonomik büyüme olacağını duyurmasından memnun görünüyorlar. Ama diğer yanda, ülkede yoksulluk diz boyu; öyle ki artık açlık haberleri gündemin birinci sıralarında yer alıyor.

Diario de Noticias'ın haberine göre, aralarında çok sayıda çocuğun da bulunduğu, 300 bin kişiden fazla insan açlıkla baş başa. Cumhurbaşkanı Cavaca Silva açıkça bunun "hepimiz için utanç verici" olduğunu kabul etti. İnsani yardım kuruluşları gıda ve yiyecek bağışı kampanyalarını arttırarak, lokantalardan ve farklı yerlerden yemek ve gıda yardımı alarak aş evlerinin olanaklarını artırmaya çalışıyor.

Yokluk sadece gıda ürünleri ile sınırlı olmayıp, ilaç, tüp gaz, giyecek gibi ihtiyaç alanlarına yayıldı ve üstelik bazı kesimlerin ev kiralarını ödeyecek paraları yok. Artık nüfusun %20'si, yani 2 milyona civarında insan, büyük bir yoksulluğa sürüklendi.

Bu insanların çoğu ne evsiz ne de uzun süreden beri işsiz ne de sefalet emekliliği alan kişiler. Bunlar bir işi gücü olan, ya da kısa bir süre öncesine kadar bir işi olan ama yaşamlarını sürdürebilecek bir ücret veya emeklilik aylığı almayan insanlar.

İşte bu ortamda yapılması kararlaştırılan özelleştirmeler, özellikle de Lizbon ve Porto kentlerindeki şehir ulaşımı ve deniz ulaşımının özelleştirilmesi, durumu daha da kötüleştirecek.

Çalışma yaşına gelen gençlerin ülkeyi terk etmesi giderek artıyor. Bu gençlerin önemli bir kısmı, Fransa ve benzeri ülkelerdeki sağlıklı konut sorunu yaşayan gençleri oluşturuyor. Ülkeyi terk edemeyen gençlerin aldığı maddi destek giderek azalıyor.

2 milyon Portekizli yoksulluk sınırına altına düştü ve 3 milyon kişi, bu sınırı aldıkları farklı yardımlar sayesine biraz aşabiliyor. Tüm bunların sonucu olarak ülkedeki her 2 kişiden biri yoksullaştı. Bütün toplumsal yaşamda kötüleşme devam ediyor.

Bundan 40 yıl önce Salazar diktatörlüğü yıkıldığında herkes, ekonomik iyileşme sonucu daha iyi bir yaşama kavuşacağını umuyordu. Evet o tarihten bu yana ülke modernleşti, ama bu sadece zengin sınıflara yaradı. LO (25.04.2014)

Yunanistan

"Plan başarılı oldu" kitleleri ezmek için…

10 Nisan günü "Yunanistan yeniden mali pazarlara geri döndü" diye hava atıldı: Yunanistan mali piyasalarda, beklediğinden biraz daha az da olsa, 3 milyar, (avro) hem de hükümet %5.3 faiz beklerken, %4.95 faiz oranı ile borç para buldu. Bu rakamlar ileri sürülerek Yunan ekonomisinin "büyük bir zaferle" geri döndüğü iddia edildi

Aslında "pazar" diye sözü edilen Avrupa Birliği emeklilik kasalarının, özellikle de İngiltere'nin, ve de %14'ünü bankaların verdiği paradır. Aslında bu para, bir riske girmeden bu işlemlere katıldı.

Bu konuda bir uzmanın da belirttiği gibi: "Yunanistan'ın piyasaya sürdüğü tahviller Almanya ve Avrupa Birliği Merkez Bankası garantisinde olduğu için alıcı buldu." Ama verilen bu garanti, Yunanistan ekonomisinin yeniden sağlığa kavuştuğu anlamına gelmiyor.

Yunanistan'da genel işsizlik %28 seviyelerinde olup, 15 ile 24 yaş arasındaki gençler arasında bu rakam %58'e tırmandı. Ücretlerdeki düşüş ise %30- 35 seviyelerine çıktı. Üstelik artık ücretler birkaç aylık gecikme ile ödeniyor. İşte Yunanistan'da kitleler, kemer sıkma siyasetleri sonucu bu gibi gerçekleri yaşıyor.

2013 yılı sonunda yapılan bir araştırma sonuçlarına göre ailelerin %64'ü artık gıda tüketimlerini bile azaltmak zorunda. Kamu hizmetleri ise her geçen gün daha da kötüye gidiyor. LO (25.04.2014)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Kapitalist ekonomi insanlığı felakete götürüyor

Her geçen yıl daha da büyüyen kapitalist kriz insanlığı daha da büyük açlık, felaket ve iç savaşlara sürüklüyor: Suriye, Ukrayna ve Mali ile Orta Afrika gibi ülkelerdeki iç savaşlar ile giderek artan açlık, yoksulluk ve işsizlik temel olarak bu krizden kaynaklanıyor.

Kapitalist ekonomi 2007-2008 yıllarında başlayan ve devam eden mali krizden hiç de çıkamadı. 1970'li yıllarda başlayan durgunluk, artık kapitalizmin bir tür var olma durumu olduğu gibi, peşi sıra krizleri geçici ekonomik canlanmalar izliyor. Ama her defasında kriz daha uzun sürüp daha da feci oluyor, ekonomik canlanmalar da canlanma bile sayılmıyor.

Ekonomik durgunluk açıkça GSMH (ülke içi üretim) rakamlarında da açıkça görülüyor. Halbuki bu rakamlar adeta bir çorba gibi olup, fark gözetmeksizin üretim ve hizmet kalemlerini karıştırıyor. Tabi ki gerçek üretim ile hiçbir değer üretmeyen, özellikle de emlak spekülasyonu, şişirme fiyatlar bu rakamlara eklenince gerçeklerin çarpıtıldığı anlaşılıyor.

Avrupa Birliğinin avro bölgesinde 2013 yılında dahi 2008 yılının üretim seviyesine ulaşılamadı. İşsizlik ise 7.8 milyon seviyelerine tırmandı. Tabii bu bölgeye dahil ülkeler arasında büyük farklılıklar görülüyor: Örneğin Portekiz 10 yıl ve Yunanistan ise 12 yıl gerilere gitti!

Günümüzde yaşananlar hem çok uzun süre devam ediyor ve de tamamen üretim alanlarından kopup yeni yeni ve çetrefilli spekülasyon yöntemleri icat edip ekonomik hayatı derinden etkileyen sonuçlar doğruyor.

Bir bankacı, mali kriz ile ilgili yazdığı kitabında şuna vurgu yapıyor: "Gerek enerji ham maddeleri gerek metal ve tarım ürünleri hammaddeleri olsun bu ürünlerin pazarları çok değişken oldu. Örneğin 2007-2009 yılları arasında petrol fiyatlarının bir yıl içerisinde iki katına çıktığı karikatürü, varil fiyatının Temmuz 2007'de 70 dolardan Temmuz 2009'da 145 dolara tırmanmasını ve onu takip eden aylarda fiyatın 3 kat düşerek Mart 2009'da 40 dolara düşmesi nasıl unutulabilir? Diğer bütün hammaddeler de neredeyse istisnasız aynı çalkantılar oldu."

Hiç de devrimci bir çizgisi olmayan New York Times bile şuna vurgu yaptı: "Petrol, buğday, pamuk, kahve gibi ham maddeler üzerinde yapılan spekülasyon işlemleri sonucu Goldman, JPMorgan Chase ve Mogan Stanley yatırım bankaları, milyarlarca kâr elde ederken diğer yandan tüketiciler benzini, elektriği, bir kutu birayı veya bir cep telefonunu çok daha pahalıya almak zorunda kaldılar."

Son banka krizinden önce de bir sürü mali kriz ve çatlama oldu ve bunlar her defasında daha da şiddetlendi. Bankacı kitabında şöyle bir sıralama yaptı: "Ekim 1987'de borsa krizi, 1990'lı yılların başında emlak krizi, Şubat 1994'deki borsa krizi, 1998'deki Barings Bankası iflası, LTCM isimli spekülasyon fonunun iflası ve neredeyse bir genel borsa krizine dönüşmesi, 2001-2003'de internet çöküşü, 2007-2009'da emlak çöküşü, 2010 kışında avro krizi." Bir de şunu ekledi: "2000 yılından bu yana geçen dönemin yarısından fazlasını dünya çatırdama ile geçirdi. Yani dünya mali sistemin genel bir çöküşü ve gerçek ekonomiye yansıyacak sonuçların korkusuyla yaşadı."

Mali krizden bu yana geçen 5 yıllık sürenin bilançosu ortada: Devletlerin mali ağlara aktardıkları devasa miktardaki para, temel olarak, büyük boyutlara varan spekülasyonlarda kullanıldı. Bazı anlamlı örnekler verebiliriz: BRI'nin (uluslararası banka sistemi denetimi) yaptığı bir araştırmaya göre Nisan 2010 yılında her gün mali pazarlarda 4 trilyon dolara varan işlem yapıldı. Üç yıl sonra bu rakam 5.3 trilyona tırmandı. Bu rakamları dünya ürün ticareti ve hizmet rakamları ile kıyasladığımızda, uçurumun ne kadar büyük olduğu görülüyor. "1970'li yılların ortalarında dünya mali işlemlerinin dünyanın toplam hasılatının sadece % 20'si (beşte bir) oranındaydı. Bugün 15 katına çıktı ve dünya toplam ticaret hacmine göre 65 katı daha büyük. Halbuki mali işlemlerinin esas hedefinin ticari işlemleri ödemek ve riskleri güvence altına almak olduğu söyleniyor."

Evet, bu gözlem gerçekten endişe verici! Ancak mali sektörün bugünkü kapitalist "reel sektörün" bir parçası olduğunu unutmamak gerekir. Zaten bugünkü durumdan bir çıkış yolu olmaması da esas bundan dolayı!

Gerek Avrupa ülkelerinde gerek ABD'de üretimdeki durgunluk devam ediyor. İniş çıkışlar olsa da, genel olarak işsizlik sürekli artıyor ve ortada dolaşan para miktarları şimdiye kadar görülmemiş seviyelere tırmandı. Mali pazarlardaki istikrarsızlık da hat safhada.

Son 5 yıl içerisinde yeni mali krizler yaşandı. Avro krizi bir Yunanistan'da, bir Kıbrıs'ta ortaya yeniden çıkıyor ve her an başka bir yerde çıkma tehlikesini taşıyor.

En son, Mayıs 2013'te, Ben Bernanke ağzından FED'in bundan böyle eskisi gibi "yüksek miktarda" dolar basarak piyasalardan federal borçları ve bankalardan ipotek borçlarını satın alma siyasetinde sınırlamalar getirebileceğini -sadece getirebileceğini- açıklaması yüzünden, kalkınmakta diye adlandırılan ülkelerde büyük sarsıntılar oldu. Bernanke iddiasında ısrar etmemesine rağmen, bu tehdidin sözü edilmesi bile Brezilya, Endonezya, Türkiye gibi ülkelerdeki ABD sermayesi, bu ülkeleri terk edip geri dönmeye başladı. Böylece bu ülkelerin para birimleri sarsıldı. Bu tehlike gerçekten de ciddidir.

Bütün emperyalist ülkelerdeki mali sisteme sürekli serum veriliyor ve böylece devlet kasaları boşalıyor. Devletler, bütçelerinin daha da büyük bölümünü borçlarını ve borç faizlerini ödemek için harcıyor. Çünkü merkez bankalarının, banka sistemine ve de mali sistemi avuçlarının içinde bulunduran mali pazarlara neredeyse sıfır faizle verdikleri paraları, devletler, aynı kuruluşlardan çok daha yüksek faizle, üstelik faiz oranları devletlerin güvenilirliğine göre değişiyor, geri borç olarak alıyor.

Bütün devletler, borç yüzündün, farklı sertlik derecelerinde kemer sıkma siyasetleri uyguluyor ve bunların sonuçları da her yerde aynı: Kitlelerin yararına olan kamu hizmetlerine yapılan harcamalarda kesintiler oluyor ve de kitleler için can alıcı önemde olan sağlık, eğitim gibi hizmetlerindeki personel sayısı azaltılıyor.

Kitlelerin cebinden para yürütme yöntemleri farklı olsa da sınıf açısından sonuç hiç değişmiyor: Sömürülen sınıfların cebinden yürütülen devasa miktarlar en sonunda mali sermayeye, yani büyük burjuvaziye aktarılıyor.

Bütün ekonomik krizlerin temel nedeni; işçi sınıfının, kapitalist şirketlerin pazara sundukları ürünleri alabilecek kadar satın alma gücü olmamasıdır. Buna rağmen devletler, borçlarını ödemek için kitlelerin satın alma güçlerine darbe vuruyor. Bunun sonucunda, pazarı daha da daraltıyorlar.

Mali sektörün, özellikle de bankaların görevi "sermayeyi sosyalleştirmek" yani sermayeyi üretim alanına akıtıp üretimin sekteye uğramasını engellemektir. Ama uzun zamandan beri, yani emperyalist aşamadan bu yana, mali sermaye sadece basit bir üretim aracı olarak değil, sanayi sermayesi ile iç içe geçerek, bütün ekonomik yaşamı hakimiyeti altına aldı. Lenin'in deyimi ile, mali sermaye ve tekeller, devlet ile iç içe geçerek kapitalist devleti, mali sektör krallarının emrine sundu.

Mali sektörün giderek daha da büyümesiyle bu iç içe geçme kapitalist devlet giderek büyük sermayenin kirli işlerini yapan bir aygıta dönüşmesi ekleniyor. Büyük sermaye kârını artırmak ve sömürüden gelen zenginliklere doğrudan el atmak için devleti ve olanaklarını kullanıyor. Büyük sermayenin eriştiği asalaklık şimdiye kadar görülmemiş seviyede.

ABD, krizin yeniden patlak verebileceği bir zemin olabilir. ABD merkez bankasının mali pazara sürekli aktardığı para yoluyla mali sermaye güzel kâr etmeye devam ediyor. Ancak hem devletin başındakiler hem de mali danışmanlar, piyasaya sürülen paraların spekülasyona gittiğini ve ileride oluşacak mali balonları şişirdiğini çok iyi biliyorlar.

Açıkçası 2001-2003 internet krizine veya 2007-2008 emlak krizine benzer bir yeni kriz, şişen balonun şu veya bu hammadde veya yine emlak sektörü üzerine yoğunlaşan spekülasyonlar yüzünden patlaması mümkün.

Yöneticilerin en büyük ilgi alanı, basının deyimiyle, "krizden nasıl çıkılır" sorunudur. Kriz nasıl denetim altına alınabilinir? Mali sektöre neredeyse bedavaya aktarılan paralar artık aktarılmazsa, işte tam da bu nedenle devletlerin korktukları bankaların çökmesi olayı yaşanmaz mı? Bugün kimse, ekonomiyi yönetenler, ABD'nin bu girdabın içerisinden nasıl çıkacağını bilemiyor.

Mali sermayenin devasa gücüne son verebilmek için kapitalizmin günümüzde uygulanan kurullarını değiştirmek gerekiyor. Üretim ilişkilerinde "işçi sınıfının sınıf mücadelesini" sonuna kadar yürütmek, yani işçi sınıfının burjuvaziyi mülksüzleştirerek iktidarı ele geçirene kadar götürmek gerekiyor. Yeni bir ekonomik ve toplumsal düzenin oluşulabilmesi için kapitalizmin yıkılması gerekiyor.

İşçi sınıfı ancak iktidarı ele geçirerek, toplumsal bir devrimle özel mülkiyete ve onun yol açtıklarına: Pazar ekonomisine, rekabete, mali sermaye hakimiyetine son verebilir.

Troçki, Geçiş Programında, o dönemde şuna vurgu yapıyordu: "İşçi sınıfı devriminin nesnel şartları oluşmuş ve hatta kokuşmak üzeridir." Bu çürüme o dönemde faşizm ve dünya savaşı ile oldu, yani "yüzyıl gece yarısı karanlığına bürünmüştü".

Kapitalizm çelişkilerini İkinci Dünya Savaşı, yani 60 milyon ve de belki daha çok, insanın katledilmesi pahasına aşabildi. Kapitalizm yeniden kokuşmaya başladı.

"Artık her şey işçi sınıfına, yani devrimci önderliğine bağlıdır" diye ekliyordu Troçki. Kapitalizmin insanlığı sürüklediği çıkmazdan kurtulmanın tek yolu yeni bir devrimci önderliğin oluşturulması, işçi sınıfına tarihi görevlerinin ne olduğunu ve bunu nasıl gerçekleştirebileceği bilincini aktarmakla, tıpkı Troçki'nin döneminde olduğu gibi, mümkündür. LO

Kitap... Kitap... Kitap...

Kâr hırsı öldürür

Ham petrol ve petrolün damıtılmasıyla elde edilen benzinin içinde kurşun bulunmaz. Benzine kurşun sonradan katıldı. Hiç gereği olmayan bu "buluşu" yapan üç büyük şirketti. 1920'lerde ABD merkezli kısa süre sonra uluslararası dev şirketler olan; dünyanın en büyük otomobil üreticisi General Motors, dünyanın ikinci büyük kimya şirketi du Pont ve dünyanın en büyük petrol şirketi Standard Oil-New Jersey. Bugün benzinden kurşun arındırılmıyor, "kurşunsuz benzin" sadece benzine kurşun katılmasından vazgeçilmesinin sonucu. Benzin artık doğal haline döndü, "kurşunsuz" sıfatına gerek duyulmadığı ilk haline.

Benzine kurşun katılması akıl almaz, alçakça ve caniyane bir girişimdi. Çünkü bir ağır metal olan kurşun, 3 bin yıldır zehir olarak bilinmekteydi. Doğrudan sinir sistemini etkileyen kurşun, eski Yunan ve Roma'da suikast amaçlı bir zehir olarak kullanılıyordu. Çocukları, yetişkinlere göre 7 ile 10 kat daha fazla etkiyen kurşunun tehlikeleri bu üç şirketin yöneticileri tarafından çok iyi bilinmekteydi. Hatta deneme üretiminde işçiler zehirlenmiş, seri üretime başlanmasının üzerinden 30 gün geçmeden 5 işçi ölmüştü. Daha sonra ise üretim tesisindeki işçilerin yüzde 80'i ölecekti. Daha beter sonuçlar doğuracağı da biliniyordu:

20. yüz yıl boyunca sadece ABD'de yakılan tahmini 7 milyon ton kurşunun büyük kısmı hâlâ toprakta, havada, suda ve canlıların bedenlerinde varlığını sürdürüyor. Tahminlere göre insanın maruz kaldığı kurşun seviyesi, doğal seviyenin 300 ila 500 misli daha fazla. Kurşun o kadar çok dağıldı ki, yeryüzünde insan üretimi kurşundan etkilenmeyen tek bir

toprak parçası veya canlı türü kalmadığı düşünülüyor.

Bu sonuçları doğuracağı bilindiği halde benzine kurşun atılmasının bir zorunluluk olduğu düşünülebilir. *h2o kitap* tarafından yayınlanan **Kurşunlu Benzinin Gizli Tarihi**'nde bu nokta açıklığa kavuşturuluyor.

Bugün kurşunsuz benzin kullanılabildiğine göre kurşunun tek çare olduğu savı artık kimseye geçerli görünmez. "O zaman" için zorunluluk olduğu düşüncesi de kitapta anılan alternatiflerle anlamını yitiriyor. Hatta **Kurşunlu Benzinin Gizli Tarihi**'ni okuyunca kurşunlu benzinin salt kâr için yaratıldığını öğreniyoruz. Benzine kurşun katılması bir buharlı dokuma tezgahı, elektrik motoru, ampul gibi bir buluş değil, uydurmaydı ama patentini almış, yani bir başkası üretemezdi; bir zorunlulukmuş gibi pazarlandı; hiç kimse tehlikesinden dolayı engel olmadı ve milyonlarca insanın hayatına pahasına bu uyduruk "bilgi"den kâr edildi, para kazanıldı.

Böyle bir şey devlet kurumlarının desteği ya da izni olmaksızın mümkün değildir. Destek bazen denetlememek, göz yummak, görmezden gelmektir. Kitapta ABD hükümetlerinin bu yöndeki karar ve eğilimlerini sergilerken bir yandan da bilimin, şirketlerin elinde oyuncak hale getirilişini gözler önüne seriyor.

Kurşunlu benzin üreticisi şirketler bugün dahi kurşunun insan sağlığı için zararlı olduğunu kabul etmiş değil. "Kandaki kurşun oranlarının yüksekliğinin kurşunlu benzine bağlı olduğu kanıtlanmamıştır," savunmasını kanıtlayacak kurumlara, araştırmacılara para yatırıyorlar.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.